

Hồi Thứ Ba Mười

TIÊN VƯƠNG DI BẢO

Nói về Cừu Cốc, sau khi bị Thái Âm Chân Sát xâm nhập vào cơ thể thì mê man bất tỉnh, không hiểu thời gian qua bao lâu thì chàng mới từ từ tỉnh lại, nhìn thấy mình đang nằm trên một chiếc giường êm ấm.

Một thiếu nữ kiều diễm, thân hình yếu điệu đang ngồi ngay đầu giường trông nom chàng. Mắt mở chăm chăm, chàng tưởng thiếu nữ đó là Thanh Thanh nên lập tức ngồi dậy hỏi:

– Thanh muội? Sao anh ở đây?

Thiếu nữ mỉm cười

– Đệ nhìn lầm rồi, tôi là Thanh Thu đây.

Cừu Cốc giờ mới biết là mình lầm, đỏ mặt nói:

– Thì ra là chị Thu.

Thanh Thu cười vui vẻ:

– Dù là ai đi nữa thì đệ cũng phải tịnh dưỡng cho khỏe đã, nên biết rằng đệ bị thương không nhẹ đâu.

Cừu Cốc sức nhớ lại mọi chuyện, ngẫm vận khí thì thấy trong người điều hòa nên vội bước xuống giường nói:

– Em đã khỏe rồi.

Thanh Thu thở phào nhẹ nhõm:

– Long Hồ Cửu Hoàn đan thật là linh diệu. Tuy vậy, nếu không có công lực cao tuyệt như cha chị thì e khó có thể đả thông kinh mạch cho em.

Cừu Cốc nói:

– Cha chị cũng có mặt ở đây ư?

– Người bạn ra ngoài có chút việc, cũng sắp trở về rồi.

– Người đã qua Nam Sơn Thành Tử chưa?

– Đã qua mấy bận rồi, nghe nói nơi ấy quả thật có vị Ân chủ, đồng thời minh hữu của Phổ Kiếm Minh đa số cũng có mặt.

Nàng vén mấy sợi tóc rối đoạn ôn tồn nói tiếp:

– Có lẽ em đói rồi phải không?

Cừu Cốc gật đầu lia lịa, Thanh Thu lập tức mang thức ăn vào.

Cừu Cốc không hề khách sáo, ăn một hơi sạch trơn rồi cười nói:

– Chị Thu, nhờ chị chuyển lời cảm ơn của em tới lão bá, em phải đi đây.

Thanh Thu cản lại:

– Đi sao được, cha chị còn nhiều chuyện quan trọng muốn bàn với em đó.

– Nhưng em còn phải cho Thanh Thanh biết em đã thoát hiểm, nếu không nàng sẽ hành động ngông cuồng mất.

Thanh Thu cười nói:

– Lúc giận thì hàm hồ tuyên bố bãi hôn, giờ lại nửa bước không nỡ xa nhau, thật là trẻ con quá.

Cừu Cốc đỏ mặt, vội vã thanh minh:

– Em không phải có ý đó.

– Thôi đừng biện bạch, ý của em thế nào làm sao qua mắt chị cơ chứ?

– Em xin nói thật, quả em có yêu nàng. Nhưng bây giờ làm sao có thể thay đổi được gì cơ chứ, kiếp này chắc chỉ nguyện làm anh kết nghĩa của nàng mà thôi.

– Em nên cất kỹ lời nói ấy đi, kẻo Thanh Thanh nghe được thì sẽ giận hờn đó.

– Nếu nàng có giận thì em cũng đành chịu vậy.

Thanh Thu vốn biết tính Cừu Cốc cương cường, nàng đã thương chàng từ ban đầu, nhưng vì nhiệm vụ nặng nề nên không thể bày tỏ lai lịch tình cảm, nay nghe chàng nói thì trong đầu bỗng lóe lên một tia hy vọng, nói:

– Nếu em quả thật có ý đó thì nên sớm bày tỏ cho nàng biết, kẻo không thì thành bi kịch đấy.

Cừu Cốc im lặng thở dài, hai người ngồi im lặng một lúc rồi Cừu Cốc bỗng nói:

– Sao giờ này vẫn chưa thấy lệnh tôn về?

Bỗng ngoài cửa có tiếng nói:

– Lữ tướng công, người đã hoàn toàn khỏe rồi chứ?

Cừu Cốc vừa nghe thì nhận ra đó là tiếng của Từ Ngưỡng Chi nên vội đứng dậy đáp:

– Đa tạ lão tiên bối có lòng lo lắng, văn bối đã vô sự.

– Như vậy lão phu mới yên lòng.

Ông nhìn Cừu Cốc hỏi:

– Tướng công đã được cuốn Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục?

– Vâng! Cuốn sách này do tiên phụ lấy trộm từ Nam Sơn Thành Tử, sau bị lão độc vật từng giả mạo tiên phụ đoạt lại. Kết cuộc cũng trở về tay văn bối.

Ngưỡng Chi gật đầu nói:

– Hèn chi hiện giờ nơi Nam Sơn Thành Tử đang huy động toàn lực để truy tầm, quyết đoạt lại cho được cuốn sách đó.

– Chẳng lẽ nó quan trọng lắm ư?

– Nó không những bao gồm toàn bộ bí mật của Phổ Kiếm Minh mà còn là bản đồ chỉ rõ nơi cất dấu di bảo của Thái Tổ nữa, vì vậy làm sao họ chịu bỏ qua?

Cừu Cốc vẫn như không rõ, hỏi:

– Tiền bối vốn là nhân vật quan trọng của Phổ Kiếm Minh, tại sao không tham gia vào đây?

Ngưỡng Chi bức bối nói:

– Phổ Kiếm Minh trước kia khác xa Phổ Kiếm Minh bây giờ, lão phu đâu thể tham gia bậy bạ được.

– Nếu không giống như trước kia thì tại sao vẫn có rất nhiều đồng chí cũ thân phục, và người ta lại âm thầm gây hại tổ chức này với mục đích gì?

– Đó là điều mà hiện giờ chúng ta phải điều tra cho ra.

Thanh Thu xen lời:

– Theo con biết thì mục đích của họ trước tiên là tìm cho ra di bảo của Thái Tổ, sau đó mưu đồ bá chủ giang hồ.

– Chẳng lẽ họ không sợ các đồng chí cũ phản đối sao?

– Cũng vì thế mà hiện giờ họ chưa dám sửa đổi tôn chỉ của họ, đến lúc đoạt được di bảo của Thái Tổ thì họ mới lần lượt trừ khử các đồng chí cũ không thân phục.

Ngưỡng Chi thở dài nói:

– Hiện giờ tình thế vô cùng khẩn cấp, ta phải tìm cách ứng phó với bọn người Nam Sơn Thành Tử sắp đến đây.

Ông quay sang Cừu Cốc nói:

– Rất tiếc là tấm mật đồ của lệnh sư huynh đã bị người ta đoạt mất, nếu không ta có thể thừa cơ hội này đoạt lấy di bảo của Thái Tổ trước họ.

Cừu Cốc bỗng nhớ đến tấm giấy mà sư huynh đã cẩn thận trao cho, liền lấy ra đưa cho Ngưỡng Chi, nói:

– Không hiểu tấm phụ đồ này có dùng được chăng?

Ngưỡng Chi tiếp lấy xem, ông vui mừng nói:

– Có thể nói tướng công là người may mắn nhất đời, những vật mà thiên hạ thèm khát đều tập trung cả vào tay tướng công.

Cừu Cốc lại lấy cuốn Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục ra, sau khi dò xét thì thấy

địa điểm của các nơi cất giấu bảo vật đặt bên trong một hang đá lớn gần bên Tử Vong Thành.

Ngưỡng Chi bỗng lo lắng:

– Bọn họ đã đoạt được tấm mật đồ của lệnh sư huynh, tuy không có cuốn Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục nhưng cũng có thể phán đoán được một cách đại khái nơi này. Theo thực lực của chúng ta hiện giờ thì cho dù lấy được di bảo cũng khó có thể di chuyển một cách an toàn được.

Thanh Thu nói:

– Chẳng lẽ ta đứng nhìn chúng đến lấy sao?

Ngưỡng Chi nhìn Cừu Cốc nói:

– Ý của tướng công thế nào?

Cừu Cốc đứng dậy quả quyết:

– Đáng lẽ vẫn bối không muốn chiếm lấy di bảo của Thái Tổ, nhưng nếu để cho bọn ác ôn đoạt được thì sau này sẽ còn không biết bao nhiêu cảnh lầm than nữa. Vì vậy chúng ta cứ lấy cho được để giữ đó, còn thành bại là ý trời.

Ngưỡng Chi gật đầu:

– Lời nói của tướng công rất hữu lý, vậy thì lão phu đi trước một bước, tướng công và Thu nhi sẽ lần lượt theo sau.

Ông trịnh trọng nói:

– Thái Âm Chân Sát của lão Thâu Thiên Hoán Nhật đáng lẽ không nghĩa lý gì, nhưng vì lúc giao đấu tướng công không vận dụng chân khí phòng thân nên mới bị hàn khí xâm nhập. Sau này tướng công phải hết sức cẩn thận nhé.

Cừu Cốc gật đầu cung kính tiếp nhận lời chỉ bảo, rồi cùng Từ Thanh Thu song song lướt đi.

o O o

Nơi đây, những ghềnh đá hiểm trở nằm ngay dưới chân dãy núi Hạ Đạt Sơn. Bên trái là một khu rừng cây cối sâm uất, về phía mặt không xa chính là địa khu thần bí Tử Vong Thành.

Gió ào ào cuộn thổi, mây đen vây phủ tứ bề, càng tạo nên cảnh tượng rừng rợn. Bây giờ đã là canh ba, giữa đêm khuya vắng lặng bỗng xuất hiện hai bóng người, chính là Cừu Cốc và Thanh Thu.

Thanh Thu khẽ nói:

– Tại sao chưa thấy cha đến?

– Có lẽ giữa đường gặp việc gì, ta nên đợi người một lát.

– Có lẽ không cần, chúng ta nên tìm nơi ấy trước đã.

Hai người vừa tung mình cất bước thì phía sau gheñh đá, trong đám rừng sâu lập tức có mười mấy bóng đen cũng đã phi nhanh đuổỉ dò theo sau.

Đêm tối đen như mực, Cừu Cốc và Thanh Thu vì mãi tìm kiếm nơi cất giấu di bảo nên không để ý những kẻ theo sau. Cả hai đi quanh qua quanh lại trong đám loạn thạch một hồi thì bỗng Thanh Thu reo lên:

– Đây rồi.

Cừu Cốc lập tức nhìn theo hướng tay chỉ của nàng, chỉ thấy nơi ấy che phủ một lớp mây rừng, nhìn không thấy dấu vết gì khả nghi cả. Chàng ngạc nhiên nói:

– Nơi đây ư?

Thanh Thu cười:

– Cốc đệ không thấy giữa đám mây rừng có một đường rong mọc bên dưới sao?

Cừu Cốc nhìn kĩ lại thì quả thấy như lời nàng nói, Thanh Thu tiếp:

– Phiến đá này tuy trải qua bao mưa nắng nhưng dấu vết chỉ điểm vẫn không sai, chị quả quyết là nơi đây.

Cừu Cốc xem xét một hồi rồi nói:

– Không đúng! Cách đây không lâu đã có người vào qua, nếu không thì làm sao màu rong lại có nơi đậm nơi nhạt?

Chàng vận dụng huyền công nhấn mạnh vào phiến đá, chỉ nghe tiếng kèn kẹt vang lên rồi phiến đá đã xô dịch, để lộ một cửa hang đủ cho một thân người chui lọt.

Cừu Cốc đang định bước vào thì Thanh Thu kéo lại:

– Khoan đã.

Nàng thò tay lấy ra một chiếc búi nhùi đã chuẩn bị từ trước, đánh lửa đốt lên.

Bỗng ngay lúc ấy có tiếng động lịch kịch, rồi mười mấy bóng người xuất hiện. Cừu Cốc quay lại nhìn thì nhận ra đó chính là bọn Ngọc Thông Công Tử của Thiên Độc Cốc, còn có một lão già mặt mày đanh ác, Thiên Độc Nhân Ma.

Thanh Thu khẽ nói:

– Quái lạ, tại sao bọn này lại linh thông tin tức thế nhỉ?

Thiên Độc Nhân Ma cười gằn nói:

– Các người có biết tình thế bây giờ rất nguy hiểm không?

Cừu Cốc cười nhạt nói:

– Chúng ta có nguy hiểm hay không thì có liên quan gì đến người?

– Người đánh cắp Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục, hiện giờ Nam Sơn Thành Tử

đang huy động toàn lực tâm nã, các người tự liệu có thể thoát được tai mắt của họ không?

– Rồi thì sao?

– Lão phu tưởng tình đồng đạo võ lâm nên đặc biệt đến đây cho người biết tin.

Cừu Cốc lạnh lùng:

– Vậy thì ta đa tạ.

Thiên Độc Nhân Ma nói:

– Tạ ơn thì khỏi cần, lão phu chỉ hy vọng các người có thể hợp tác với Thiên Độc Cốc mà thôi.

– Hợp tác thế nào?

– Mục tiêu của các người là di bảo của Thái Tổ, mà những vật đó cả trăm ngàn người đều lăm le dòm ngó. Dù cho hai người lấy được thì cũng khó mà giữ được cho an toàn.

Thanh Thu hất hàm:

– Ý người thế nào?

– Nếu chịu hợp tác cùng Thiên Độc Cốc thì lão phu sẽ huy động toàn lực trong Cốc để bảo vệ các người.

Thanh Thu cười khanh khách:

– Cám ơn, chúng ta không có hứng thú.

Thiên Độc Nhân Ma cười lạnh:

– Chẳng lẽ các người rượu mời không uống, thích uống rượu phạt?

Cừu Cốc lúc trước bị lão đánh độc, lại giả dạng cha chàng nên vô cùng tức giận, cười gằn nói:

– Lão độc vật, nếu người thức thời thì nên rút khỏi nơi này ngay đi, người không nhớ giữa chúng ta còn món nợ chưa thanh toán sao?

Gương mặt Thiên Độc Nhân Ma răn lại, lạnh lùng nói:

– Lão phu có hảo ý mà các người còn không chịu thì đành vậy.

Lão phất tay ra hiệu cho mọi người sau lưng chuẩn bị.

Thanh Thu nói:

– Cốc đệ xem kìa, chúng muốn động thủ đó.

Cừu Cốc hừ lạnh:

– Chúng nếu không tự lượng thì đệ đành cho chúng vào cửa chết vậy.

Nộ Mục Sơn Nhân bỗng cười lớn:

– Tiểu tử đừng nông cuồng, Thiên Độc Cốc không phải dễ đối phó đâu.

Ba chữ Thiên Độc Cốc ông cố tình nói thật to, như ngấm cảnh tỉnh Cừu Cốc và Thanh Thu. Thiên Độc Nhân Ma dường như cũng hiểu ra, trừng mắt nhìn ông ta.

Thanh Thu giật mình, vội lấy ra hai viên thuốc, một viên cho vào miệng, còn một viên đưa cho Cừu Cốc.

Cừu Cốc từng được Thái Bạch Tiên Ông cho uống nội đan nên lắc đầu:

– Em không cần đâu.

Người của Thiên Độc Cốc bắt đầu dàn thành trận thế, bao vây Cừu Cốc và Thanh Thu, chuẩn bị tấn công.

Bỗng sau những phiến đá lại có tiếng cười ha hả, rồi có tiếng nói:

– Tin tức của lão độc vật thật linh thông, quả nhiên đến trước chúng ta một bước.

Thiên Độc Nhân Ma giật mình quay lại, đã thấy Kim Kiếm Thư Sinh, Thiết Kỳ Ngân Tinh cùng Hạc Linh Vũ Sĩ, mọi người lần lượt bước ra.

Kim Kiếm Thư Sinh cười nói:

– Các hạ chuẩn bị dùng thủ đoạn đối phó ư?

Thiên Độc Nhân Ma lạnh lùng:

– Nói phải trái mà chúng không nghe, bắt buộc lão phu phải dùng cách ấy.

– Lão dám chắc chế ngự được bọn chúng?

Thiên Độc Nhân Ma biến sắc:

– Tôn giá muốn giúp hấn?

– Tất nhiên không phải, tại hạ chỉ thấy cho dù hạ được chúng thì có lẽ người của Thiên Độc Cốc cũng thương vong không ít đâu.

Thiên Độc Nhân Ma ngửa mặt lên trời cười ha hả, dường như không coi lời của Kim Kiếm Thư Sinh vào đâu.

Ngọc Thông Công Tử bỗng nói:

– Cha chớ nên nghe lời quỷ quyệt của hấn, trước kia hấn định giết con ém miệng đấy.

Đôi mắt cú vọ trợn ngược, Thiên Độc Nhân Ma hỏi gằn:

– Có chuyện đó ư?

Hạc Linh Vũ Sĩ thản nhiên:

– Đúng vậy, oắt con dám hỗn xược nên nhị gia có dạy cho hấn bài học. Người định làm gì?

Thiết Kỳ Ngân Tinh sợ họ cãi vã đánh nhau nên vội can:

– Giờ không phải lúc tranh cãi, chúng ta nên sớm quyết định chuyện hôm nay.

Thiết Tranh Lão Bà giờ cao cây đàn sắt nói:

– Còn thương lượng gì nữa, cứ bắt giữ hai đứa nó, đoạt đi bảo rồi hãy tính chuyện phân chia.

Cừu Cốc đoán biết đêm nay khó tránh một trận huyết chiến nơi thảo cây thần kiếm đưa cho Thanh Thu, dặn:

– Không cần đợi lệnh tôn đến nữa, giờ chị cầm lấy bảo kiếm của em rồi vào đoạt báu vật, em sẽ ứng phó với bọn người này.

Thanh Thu ngạc nhiên:

– Vậy đâu được, bảo kiếm phải để cho em dùng chứ?

Cừu Cốc nóng lòng giục:

– Trong hang tối om, chị mang bảo kiếm an toàn hơn.

Thanh Thu gật đầu, tiếp lấy bảo kiếm rồi chui mình vào trong hang.

Bấy giờ quần hùng đã tán thành quyết định giết Cừu Cốc trước rồi đoạt bảo vật chia nhau nên họ đã hợp lực lại, từ từ tiến lên.

Cừu Cốc ngấm vận công lực, đứng tựa vào cửa hang, ngưng thần chuẩn bị.

Thiết Kỳ Ngân Tinh được Cừu Cốc cứu mang nên không đành ra tay trước, Thiên Độc Nhân Ma cùng Kim Kiếm Thư Sinh là cáo già có hạng nên cũng không đại gì ra tay trước để chịu đòn. Chỉ có Thiết Tranh Lão Bà là nóng nảy nên quát to một tiếng, vung đàn sắt đánh ra.

Cừu Cốc không rời cửa hang, đợi thiết tranh đến cách đầu chàng chừng một thước thì mới đưa ngón tay cái ra điểm.

Lão Bà không chịu nổi cái điểm đó, đầu tóc bị thổi tung lên, người lão đảo lùi ra sau năm bước, miệng rỉ máu tươi.

Quần hùng thấy thế đều thất kinh hồn vía, không ngờ chỉ cách thời gian không lâu mà công lực chàng đã tăng tiến như vậy.

Hạc Linh Vũ Sĩ tốt kiếm, nhìn Kim Kiếm Thư Sinh nói:

– Đêm nay chúng ta không dẹp tên tiểu tử này thì từ nay về sau khó mà xưng hùng trên giang hồ được nữa rồi.

Kim Kiếm Thư Sinh lắc đầu:

– Theo tại hạ thì nên dàn xếp ổn thỏa hay hơn.

Thiên Độc Nhân Ma cười mỉa:

– Tổng huynh nếu sợ thì cứ tự tiện rút lui vậy.

Kim Kiếm Thư Sinh cười gằn:

– Nhân huynh khỏi cần khiêu khích, Tổng mõ lăn lộn giang hồ lâu nay chưa

từng biết sợ là gì.

– Nếu vậy thì sao không cho anh em biết kiếm pháp Tiềm Long Cư lợi hại ra sao?

– Mấy đường kiếm pháp của ta không ra gì nhưng vẫn còn quang minh chính đại hơn thủ đoạn ám muội hạ độc của Thiên Độc Cốc.

Thiên Độc Nhân Ma cả giận:

– Người cho rằng võ công của ta kém ư?

Đường Hoàng vội can:

– Thời gian cũng không còn sớm, chúng ta nên ra tay, nếu để bọn người Phổ Kiếm Minh tới thì sự việc càng thêm khó khăn đấy.

Thiên Độc Nhân Ma cười ha hả:

– Ai cũng sợ bọn người Phổ Kiếm Minh, riêng lão phu đây thì chẳng xem họ ra gì cả.

Tiếng cười chưa dứt thì đã nghe tiếng hai tiếng “bốp”, “bốp” vang lên, rồi Thiên Độc Nhân Ma đã bị tát hai cái nảy lửa, một người đàn bà trung niên đẹp đẽ đã xuất hiện.

Quần hùng ai nấy đều hoảng sợ, buột miệng kêu:

– Tử Vong Thành Chủ...

Trung niên thiếu phụ cười nhạt:

– Các người xem ra vẫn chưa đui, vẫn còn nhận ra ta Các Thoại Vân.

Thiên Độc Nhân Ma gầm lên một tiếng, dùng hết sức bình sinh tung chưởng đánh ra.

Các Thoại Vân chỉ cười nhạt, không ra tay chống đỡ, Thiên Độc Nhân Ma đang mừng thầm thì từ sau lưng Các Thoại Vân bỗng có một đạo chưởng lực vô cùng hùng hậu xô ra đón đỡ.

Nghe “Bùng” một tiếng, Thiên Độc Nhân Ma đã bị bắn ra xa hơn trượng, máu trong miệng trào ra lai láng.

Ngọc Thông Công Tử thất kinh, vội vã chạy đến đỡ lấy cha. Thiên Độc Nhân Ma gượng đứng dậy, cười âm trầm:

– Đừng lo, cha chưa đến nỗi chết đâu.

Tại hiện trường đã xuất hiện thêm hai bóng người nữa, phân thành tả hữu đứng bên cạnh Tử Vong Thành Chủ. Một là Hồng Tổng Quản, còn người kia là trung niên bịt mặt đã từng công kích Cừu Cốc tại tòa miếu đồ hôm trước.

Hồng Tổng Quản lớn tiếng:

– Không bao lâu nữa Ân chủ sẽ đến, các người còn chưa chịu rút lui, muốn

chết ư?

Mọi người có mặt nơi đây, trừ thủ hạ của Thiên Độc Cốc ra thì đều là những nhân vật có tiếng trên giang hồ. Nếu chỉ vì một lời đe dọa mà bỏ đi thì quá nhục, còn ở lại thì có tấm gương sờ sờ của Thiên Độc Nhân Ma nên tất cả đều đứng trân trân, không biết làm sao.

Hồng Tổng Quản lại nói:

– Ta đếm đến mười, nếu các người còn chẳng chịu đi thì có chết cũng đừng than van đấy nhé.

Đường Hoàng vốn sinh trưởng tại đất Yên, Triệu, tánh tình cứng cỏi nên ngửa mặt lên trời cười sảng sặc nói:

– Người ta ai cũng phải chết, Đường mỗ sống từng này tuổi cũng là quá đủ rồi, nay không muốn nhục thêm nữa.

Hồng Tổng Quản dường như không thèm đếm xỉa, lập tức cất giọng đếm:

– Một... hai... ba...

Lời nói của Đường Hoàng đã kích thích chí khí trong lòng Kim Kiếm Thư Sinh và Hạc Linh Vũ Sĩ, cả ba tuốt vũ khí cầm tay, đấu lưng với nhau, chuẩn bị nghênh địch.

Tiếng thứ mười vừa dứt thì Hồng Tổng Quản và trung niên bịt mặt đột nhiên quát to một tiếng, lao vào tấn công.

Đường Hoàng, Kim Kiếm Thư Sinh và Hạc Linh Vũ Sĩ lập tức dùng hết sức chống trả. Nhưng võ công của họ còn dưới kẻ địch một bậc nên chỉ sau mười chiêu thì đã bắt đầu có vẻ nao núng.

Nghe “Bùng” một tiếng, Hạc Linh Vũ Sĩ đã bị trúng chưởng, thối lùi tám bước, ngã ngổ ra, miệng ộc máu tươi.

Tử Vong Thành Chủ Các Thoại Vân lạnh lùng nói:

– Thuận ta thì sống, nghịch ta thì chết, quyết không cho một mạng nào tẩu thoát cả.

Hồng Tổng Quản và trung niên bịt mặt lập tức gia tăng chưởng lực. Hạc Linh Vũ Sĩ đã không còn sức chiến đấu nên Kim Kiếm Thư Sinh và Đường Hoàng làm sao chịu nổi, thêm ba chiêu nữa thì lại nghe “Bùng”, “Bùng” hai tiếng rồi cả hai đều trúng chưởng, thân mình bị bắn ra xa, máu trong miệng không ngớt trào ra.

Hồng Tổng Quản và trung niên bịt mặt cười nhạt, từ từ bước tới, định kết liễu đối phương.

Bổng Cừu Cốc nhảy tới che cho Kim Kiếm Thư Sinh và Đường Hoàng, quát to:

– Ngưng tay, các người giết người không còn sức kháng cự thì còn gọi là đạo

nghĩa giang hồ được sao?

Hồng Tổng Quản cười lạnh lùng:

– Thân mình còn lo chưa xong mà vẫn nói đến đạo nghĩa giang hồ ư?

Lão liếc trung niên bịt mặt rồi cả hai từ từ tiến tới, chuẩn bị ra tay.

Bỗng ngay lúc đó lại có một bóng áo đỏ lướt tới, chính là Thâu Thiên Hoán Nhật Cốc Vũ Tân, lão quát to:

– Khiêu Đăng Khán Kiếm Lục đang ở trong người thằng tiểu tử này, đêm nay không được để cho hắn toàn mạng.

Lão vốn là hộ pháp trong Phổ Kiếm Minh, vai vế rất cao nên Hồng Tổng Quản và trung niên bịt mặt lập tức gật đầu, cả ba bao vây lấy Cừu Cốc, tình hình rất căng thẳng.

Bỗng trong lúc ấy, từ xa có một tiếng còi quái gở vang lên, Tử Vong Thành Chủ Các Thoại Vân kinh hãi nói:

– Ân chủ đại giá thân lâm, các người còn không mau chuẩn bị cung nghinh?

Thâu Thiên Hoán Nhật và mọi người lập tức xếp thành hàng ngang, xuôi tay chờ đợi. Chỉ thấy một bóng trắng nhanh như chớp xẹt tới.

Cừu Cốc đưa mắt liếc nhìn, không khỏi ngạc nhiên buột miệng:

– Ân chủ thì ra là người sao?

Thì ra người vừa đến chính là Thái Bạch Tiên Ông trên Thái Bạch Sơn mà chàng đã gặp.

o O o